

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 38. Res Cruce signatorum in Oriente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.

A. C. 1220.

4. ep. 810. ap.
Rain. n. 28.

Huc usque Epistola Papæ, die decima Julii, anno millesimo ducentesimo vigesimo data, atque ad Episcopos Viariensem & Tricastriensem directæ, quæ reos ad suscipiendam pœnitentiam etiam adhibitis Censuris Ecclesiasticis compellere jubentur. Ceterum hoc exemplum inducere operæ pretium censui, ut quantum pœnitentiæ modus illa ætate a pœnitentia primorum sæculorum diversus sit, appareat.

§. XXXVIII.

*Res Cruce signatorum in Oriente.*to. 3. Spicil.
p. 373.

Inter hæc Jacobus Vitriacus, Episcopus Acriensis, Pelusii commorans, Epistola ad Honorium Papam, in Octava Paschæ, hoc anno millesimo ducentesimo vigesimo in diem quintam Aprilis incidens, data, Res Cruce signatorum perferpsit in hunc modum: *Pelusio expugnato, complures ex nostris fortuna prospera abusi, iram Dei suis criminibus provocarunt, præsertim commissis fraudibus in divisione prædæ, Infidelibus detractæ, quæ in bonum commune comportari debuisset. Has opes male partas lusu, commessationibus, luxuria & expensis in meretrices collatis perdiderunt. Præterea detractores, seditiosi, refractarii, Sacerdotum & Excommunicationis Ecclesiasticæ contemtores, proditores, sum-*

ma nequitia Belli sacri successum retardarunt. Rex Hierosolymæ, omnibus prope copiis suis abductis exercitum nostrum deseruit. Templi Magister cum majore Fratrum parte abiit. Equites Franci ferme omnes recesserunt, nec Patriarcha ultra apud nos commorari sustinuit. Cyprenses & ferme omnes Orientis milites ad sua redierunt, qui vero supersunt, gravissima paupertate premuntur, vix quatuor quinqueve Ordinis Equestri viri suis sumtibus sustentantur, Legatus Sacræ Sedis illis, quibus potest, ex elemosynis in ærarium commune congestis alimenta aut stipendia præbet.

Itaque commilitones nostri ex urbe pedem efferre non audent, cohibiti metu Saracenorum, qui omnes longius errantes capiunt, jamque ultra tria nostrorum millia in vinculis Alexandria, Carri, & Damasci tenere dicuntur. Quin etiam Christianorum aliqui sua sponte ad castra Infidelium desciunt, & apostant, eo consilio, ut detur licentius vivere. At Ægypti Soldanus, cognita in istis hominibus ingenii levitate, eos in remotissimas Regni sui provincias ablegat, unde fugere non amplius possint, ubi ab omnibus contemptis vix tantum alimentum porrigitur, ut miseram vitam exigere possint, Infidelibus exprobrantibus, quod certe meliores & fideliores Saraceni

Sæcul. XIII.
A. C. 1220.

Sæcul. XIII.
A. C. 1320.

ni baud futuri essent, quam Christiani fuissent. His Episcopus Acriensis subjungit; jam exercitum Christianorum, quos calamitas ad saniora compulisset, si eorum modestia cum priore morum licentia comparetur, Monachorum congregationi non absimilem videri. *Ejæta sunt, inquit, mulieres pellices, vacua lupanaria, clausæ popinæ, lusus, in quibus omnia fortunæ, nihil industriæ datur, prohibiti, Præfectus domui Legati S. Sedis, & duodecim Consiliarii, delinquentes severe plectere jussi.*

Mentionem deinde facit de quodam Principe, bello inclyto, Saracenorum hoste, quem ipse Davidem Indorum Regem nominat; sed conjicere debemus, fuisse celebratissimum illum *Ginguiscan*, quem Scriptores imperiti, eundem ac Joannem Presbyterum, sub quo prius meruerat, non distinxerint. Tum Jacobus prosequitur in hunc modum: *Anno superiore in manus nostras incidit quidam liber, magnæ apud Saracenos auctoritatis, scriptus ab Astrologo, qui ab ipsis propheta habetur. Is prædixit, quam metam rerum Mabometanorum Religioni Numen posuisset, eamque, sicut bello & armis suam deberet originem, ita etiam hostium suorum gladio perituram.*

Vaticinia. *Ea etiam omnia accurate vaticinatus est, quæ oculis nostris conspeximus, quare facilius*

facilius ei in illis, quæ futura sunt, si- Sæcul. XIII.
dem adhibuimus. Prædixit vero, Chri- A.C. 1220.
stianos, capto Pelusio, Alexandriam quo-
que, Cairum, totam Ægyptum, Dama-
scum, Alepum, & tandem Hierosoly-
mam expugnaturus esse. Hoc anno Sy-
ri alium veterem librum nobis ostende-
runt, lingua Arabica scriptum, cum Ti-
tulo: Revelationes S. Petri a S. Clemen-
te ejus Discipulo conscriptæ, in quibus
omnia, quæ ab exordio Ecclesiæ evene-
runt, & quæ usque ad Antichristi tem-
pora ac finem mundi eventura sunt, di-
serte prædicit; præter alia Religionis
Saracenorum interitum, brevi amisso Pe-
lusio secuturum. Tum etiam mentio oc-
currit de duobus aliis Regibus, quorum
alter ex Oriente, alter ex Occidente, ad
Sectam Mahometis, quam omnes probi
abominantur, abolendam venturus est.
Hunc librum in solatium populi præ-
legi jussimus. Et ecce, post breve tem-
poris spatium, adest gratissimus nuncius,
de molimine Regis David, ab Oriente, &
adventu Friderici Imperatoris, qui men-
se Augusto proximo, valido einctus exer-
citu, auxilia nobis allaturus dicitur.

Sed aliis quoque referentibus acce-
pit Papa, quod Joannes Rex Hierosoly-
mæ, relicta urbe Pelusio, Acriam rever-
sus esset. Cujus rei causæ duæ vulga-
bantur, altera quod universas vires Sa-
racenis

Sæcul. XIII.
A. C. 1220.

G. Naug.
an. 1220.

4. ep. 662.

5. ep. 10.
Rai. 1221.
n. 15.

5. ep. 26.
R. n. 55.

cenis ex Syria ingruentibus vellet objicere, altera, quod jura Reginae conjugis suæ in Regnum Armeniæ adversus Raimundum, Principem Antiochiæ, vindicare cogitaret. Sed vera discessus causa fuit funesta discordia, nata inter Regem & Pelagium S. Sedis Legatum, qui totius exercitus imperium & cujuscunque fortunati eventus laudem ambiebat. Quin etiam Dynastiam Pelusiacensem Romanæ Ecclesiæ subicere tentaverat, vi cujusdam Epistolæ Pontificis, qui ipsi tribuebat potestatem decernendi de omnibus ditionibus, quæ Christianorum armis occuparentur. Verum Rex Hierosolymæ, præsidio Pelusio urbi imposito, ejus conatus anteverterat. Hinc Papa Genuensibus, hac de re conquerentibus, scribens, quantum id ipsum sibi displiceret, significavit. Honorius Papa igitur, comperto Regis discessu, data ad eum Epistola, dicit, dubitare se, an sincere expeditionem in Armeniam moliantur, & nihilominus districte prohibet, ne eam exequatur, hortaturque, ut concordiam inter omnes Christianos ultra mare positos foveat, & Pelagio Legato suo, ac si ipse adesset, obtemperet. Hæc Epistola die undecima Augusti anno millesimo ducentesimo vigesimo data est.

Præ-

Præterea belli sacri in Oriente tunc Sæcul. XIII.
 temporis facies cognoscitur ex Epistola A. C. 1220.
 Petri de Montaignu, Templariorum Ma-
 stri, ad Episcopum Elisensem in Anglia, Math. Par.
 Acræ, vigesima die Septembris, anno 1221.

millesimo ducentesimo vigesimo, data, in qua dicit: *Scito, primo post expugnatum Pelusium trajectu* (nempe sequente vere) *tantam peregrinorum multitudinem advenisse, ut illis copiis, quæ ibi remanserunt, juncti ad urbis præsidium & propugnanda castra nostra sufficere possint. Legatus cum Clericis, cum Jesu Christi Regnum augeri cupiat, sæpe milites exhortatus est; excursionem in Infideles susciperent, sed obstiterunt Christiani exercitus Barones, pensantes, quod pauciores essent nostræ copię, quam ut hostibus ab urbibus repellendis, simulque in aperto Marte laceffendis pares essent. Nam Soldanus Babylonie cum innumerablem Infidelium multitudinem locum castris suis prope Pelusium delegit, ac utrumque amnis alveum pontibus stravit munitis, ut nos arceat. Nihilominus urbem, castra nostra & litus maris cuniculis munivimus, expectantes a Deo solatium, opera illorum, qui nobis auxilia advekturi sunt.*

Saraceni vero, non ignari inopiæ nostræ, triremibus multis armis virisque instructis, tanta mala Christianis in Ter-
ram

Sæcul. XIII. *ram sanctam navigantibus intulerunt, at
A.C. 1220. supra fidem sit. Tanta erat in exercitu
nostro auri penuria, ut aliquandiu
ipsas triremes custodire non valuerimus,
nunc vero viris impositis eas expulimus
navali pugna hostem aggressuras. Sic
to etiam, Coradinum Damasci Soldanum
validissima Saracenorum manu collectis
non inscium, quod Acria & Tyrus ur-
bes destitutæ sint milite, qui eas defendunt
Fidelibus tam aperte quam per insidias
plurimum nocere. Et infra: Multum
temporis effluxit, ex quo Imperatorem
aliosque Principes ad nos trajecturos ex-
pectamus; si autem æstate proxima hic
auxiliis frustremur, Ditiones nostræ in
Syria & Ægypto tam antiquiores quam
novæ evidenter periclitantur. Simul
vnum nostrum, quotquot hic ultra ma-
re agimus, opes sumtibus, in bello factis,
ita exhaustæ sunt, ut vix supervsit, unde
frugali mensæ necessaria comparemus,
nisi Fideles promte subsidia offerant.*

Honorius Papa etiam literas a Car-
dinali Pelagio Episcopo Albanensi, ejus-
que in Oriente Legato, atque alias no-
mine totius exercitus Christiani, apud
Pelusium castra tenentis, datas accepit
in quibus significabant, nunquam majore
quam modo Terræ sanctæ fuisse ne-
cessitatem, quod multi Cruce signato-
rum recessissent, & qui remanserant, ad
repe-

repellendas Infidelium incurfiones non
 fuiffent. Id Papa refcripfit Conrado,
 Scholaflico Moguntino, fuoque in Ger-
 mania Legato, ut Cruce fignatorum pro-
 fectionem urgeret. Atque ut animum
 adderet, certiozem fecit, Imperatorem
 Fridericum, cum Epifcupo Metenfi Can-
 cellario fuo, tum Ducem Bavariæ, com-
 plures alios Germaniæ & Apuliæ Princi-
 pes, numero plusquam quadringentos,
 cum multis viris Equeftris Ordinis ac
 peditibus, Crucem accepiffe. Hæc Epi-
 ftola vigefima feptima Novembris data.

Sæcul. XIII.
 A. C. 1220.

§. XXXIX.

*Guilielmus Segnelacensis Epifcopus
 Parisienfis.*

Petrus Cubicularius feu Nemoracensis *Gall. Chron.*
 dictus, Epifcopus Parisienfis, Cruce *to. 1. p. 441.*
 jam abhinc biennio accepta, obfidioni *Dubois to. 2.*
 Pelufii initio interfuit, obiitque haud *p. 265. &c.*
 diu poftquam adveniffet, die decima ter-
 tia Decembris anno millefimo ducente-
 fimodecimo octavo. Is antequam ex
 Gallia folviffet, mense Junio, eodem an-
 no, Teftamentum condidit, quo, ut com-
 plura alia Legata pia fentio prætere-
 amus, domui S. Victoris magnam fuam
 Bibliothecam, nempe forulos, in quibus
 major quam in ceteris librorum nume-
 rus continebatur (erant vero omnino
Hift. Ecclef. Tom. XIX. O o octo-